

Тъй отвърна, па запѣ унесенъ
славейтъ за свода синъ небесенъ, —
всички въ китната джбрава
да сж вѣчно весели и здрви.

Ето че и Вrabчо се унесе! —
Що не прави всѣка чиста пѣсенъ.

Христо Огняновъ

ИСТИНСКИ ПРИЯТЕЛЪ

Еднѣжъ единъ човѣкъ се бѣше напилъ. Забравилъ себе си отъ пиянство, той тогози оскърби, къмъ оногози посегна, догдето го натупаха здравата. Съ закани и съ ругатни на уста, пияниятъ се запжти къмъ кжщи, твърдо решенъ да вземе нѣщо, да се върне и да си отмъсти за обидата. По пжтя го срѣщна единъ отъ истинскитѣ му приятели.

— Кжде си се запжтилъ така окървавенъ?

Пияниятъ му се оплака и разказа всичко отъ игла до конецъ.

— Тъй ли, я гледай ти я! Върви съ мене, азъ ще ги науча тѣхъ.

Като застанаха срѣдъ кръчмата, приятелътъ, дигналъ високо тоягата си, извика, колкото му гласъ държи:

— Кой бѣхъта тука моя приятелъ?

— Азъ, — извика единъ отъ селянитѣ и се изтжпани предъ двамата.

— Ти ли? Посмѣй само да го ударишъ още еднѣжъ и ще видишъ, — каза приятелътъ и стисна още по-здро тоягата.

